

PRIMLJENO

19-07-2024

Na br. P-869/23

Zagreb, 16.7.2024

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Zagreb, Trg J.F. Kennedyja 11

Tužitelj: Stečajna masa iza DUKA INTERIJERI d.o.o. u stečaju, Zagreb, Maksimirska c. 88, OIB 2151326215

Tuženik: RAIFFEISEN LEASING d.o.o., Zagreb, Radnička c. 43, OIB 75346450537

Umještač na strani tužitelja: Ljiljana Rukonić Arbutina, Zagreb, Polanjski c. 31, OIB 66514396945

Sukladno rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-869/23 od 4.7.2024. tužitelj, na nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka, daje slijedeće

OČITOVANJE

-Obzirom da je Stečajni zakon odredio da stečajni dužnik (ovdje tužitelj) treba dokazati da je osnovano osporio tuženikovu tražbinu na ispitnom ročištu u stečajnom postupku, a temeljem dokumentacije iz koje proizlazi (ne) opravdanost tuženikove tražbine- tada je evidentno da je tužitelj imao osnova za nepriznavanje tražbine tuženika. U stečajnom postupku kao vanparničnom za razliku od parničnog postupka ispituje se zahtjev za tražbinu stečajnog vjerovnika, ali isto tako stanje odnosne dokumentacije stečajnog dužnika.

-Vještak u svom nalazu i mišljenju, više od sto araka papira brojeva i slova, utvrđivao je stanje u odgovarajućoj dokumentaciji tuženika, ali stanje u dokumentima tužitelja nije. U biti, što je vještak u elaboratu utvrđivao- to je tuženik u svom zahtjevu u stečajnom postupku ukratko postavio smatrajući da je time dokazao svoju tražbinu, a nije. Naime, tuženik je društvo s ograničenom odgovornošću, dakle sva prava i obaveze proizlaze iz Zakona o trgovačkim društvima, Zakona o obveznim odnosima i dr., ali isto tako pisanih i nepisanih opće usvojenih poslovno-financijskih načela, a nikako bankarskih propisa i postupaka banaka kao financijskih ustanova. Okolnost da je tuženika osnovala banka i bila njegov mentor i ugovarao kreditne poslove baveći se kupoprodajom nekretnina nikako ne znači da se kao trgovačko društvo ne treba pridržavati propisa i načela, a posebno kad nastupe nepredviđeni događaji koji po načelu rebus sic stantibus nužno utječu na postojeći ugovor ili pravila poslovanja. Vještak o tome nije izrazio nikakav stav smatrajući da je ono što je utvrđeno u međusobnim dokumentima tužitelja i tuženika svršena stvar. Na temelju toga je tražbinu tuženika kroz svoje mišljenje sveo na iznos neotplaćene glavnice 2.948.523,25 Eura, na 589.889,86 Eura na Pdv, na 353.841, Eura ugovorne kazne i 97.306,36 Eura na iznos štete.

-Tužitelj je posebno u svojim pripremnim podnescima od 5.2.2022. i 5.10.2023. ukazao na bitno izmjenjene okolnosti, to je prvenstveno tuženikov neposlovan odnos prilikom prodaje nekretnine, jer je kašnjenje u prodaji od 13 mjeseci bitno umanjilo tržišnu vrijednost nekretnina zbog općesvjetske krize 2009, 2010. itd. To vještak nije uzeo u obzir već je konstatirao da je takav iznos glavnice nakon naplate po prodaji nekretnine. Tuženik je, dakle, isključivo svojim nemarom polučio nižu cijenu i jednostavno to obračunao tužitelju i taj iznos postavio u stečajnom postupku. Pošto to vještak nije smio utvrditi, jer izlazi van okvira njegovog zadatka, tada se postavlja pitanje koja je svrha takvog vještačenja, jer bi sada trebao vještak specijalist utvrditi notornu okolnost da se ugovor morao prilagoditi bitno promjenjenim okolnostima, jer u protivnom ostaje da tuženik djeluje van vremena i prostora i ne tiču ga se životne i poslovne okolnosti. Tužitelj je na to ukazao tuženiku što se vidi i iz ovog parničnog postupka, kao i u stečajnom postupku. Nije, dakle, bezrazložno tražbina tuženika nepriznata, pa se predlaže da

sud uzme u obzir specifičnost stečajnog postupka u kome su utvrđuje osnovanost i vjerodostojnost vjerovničkih potraživanja. U čemu je ovdje vjerodostojnost potraživanja? Vještak sve bazira na ugovoru i pravilima tuženika i nikakvi vanredni gospodarsveno-financijski događaji ga ne zanimaju, pa se gubi iz vida činjenica da stečajni postupak tako ne funkcionira, već je okosnica na vjerodostojnosti, a u ovom slučaju toga nema. Tražbina Pdv je tražbina RH, koja je postavljena u stečajnom postupku, pa tuženik nije po toj osnovi ništa uplatio, što i ne poriče, a postavio je zahtjev u st. postupku. Ugovorna kazna nije dopuštena u predmetnom ugovoru, ali je tuženik postavio takvu tražbinu, kao što je postavio i odštetnu tražbinu, iako je postupao doložno. Prema tome, tražbina tuženika nije mogla biti priznata u stečajnom postupku, jer se tuženik morao pridržavati kao trgovačko društvo ispravnog poslovanja, a nije.

Stoga se predlaže da se u nastavku postupka utvrdi vjerodostojnost tuženikovih traženja, bez formalnog upiranja u ugovore koje vještak uzima kao neprikosnovene.

Tužitelj

DUKA INTERIJERI d.o.o.
stečajna masa
Sveta Nedjelja